

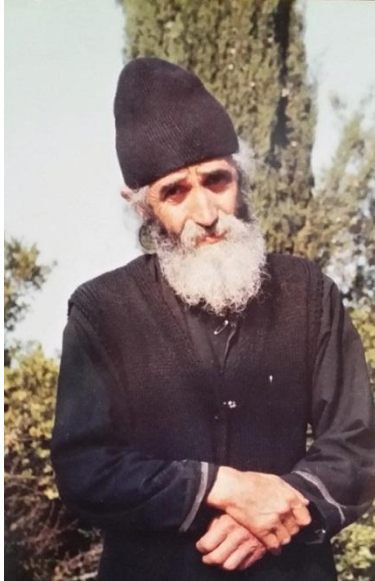
Dopis ctihodného Paisije (Svatohorce) na téma duchovního života

10. června 2015

Monastýr Stavronikita, Sv. Hora Athos, 18-11-1968

Bratře v Kristu N., buď pozdraven v Pánu a vždy se v Něm raduj!

Obdržel jsem i váš druhý dopis, který ještě zdvojnásobil moji radost. Žádám vás o odpuštění, že jsem vám bohužel nemohl dříve odpovědět. Sláva Bohu, neboť i já se pomalu uzdravuji. Nerad bych vás

unavoval svou mnohomluvností, protože jste jistě toto téma diskutoval již s otcem B. A proto se nyní dostávám k tomu, abych takto přímo vyjádřil svůj názor na vaši záležitost.

Aby se mohl kdokoli z nás vyvarovat emocí, musí se nejprve snažit, jak je to jen možné, vystříhat se změkčilosti. A aby se mohl někdo vyhnout osobám (tj. lidem), musí nejprve přilnout k věcem nebeským a nehmotným. Co může velmi pomoci, je, když se někdo dokáže osvobodit, jak jen to je v jeho silách, od hmotných věcí. Hmotné věci s sebou nesou vždy i hmotné (tj. materiální) nároky.

Fyzický život je neslučitelný s duchovním životem. Neboť pokud chce nějaký duchovní člověk žít fyzickým životem v těch podmínkách, které sám považuje za neškodlivé, nakonec stejně upadne do *protipřirozenosti* (*παρά φύσιν*), aniž by si to sám uvědomoval. A také proto musí být život duchovních osob doslova *nadpřirozeným* (*υπερφυσική*), aby byli s to se osvobodit od světské atmosféry, a naopak se pohybovat uvnitř duchovního prostoru, a cítit tak intenzivněji Boží přítomnost, vzněcovat se (božským) erótem a přemýšlet, zda není v Ráji něco lepšího než to, co prožívají zde (na zemi). Věci, o nichž ti píši z lásky, znám však pouze „teoreticky“.

Dobrý Bůh nejprve zkoumá kapacitu našeho srdce (pojmout lásku), a teprve pak v souladu s tím posílá svoji lásku. To vše může člověk dosáhnout, vede-li ovšem v souladu se svými silami dobrý zápas, avšak za předpokladu že dokáže poznat sebe sama (tj. pochopit vlastní osobu, své vlastní individuum). Neboť když pozná svou vlastní osobu, pak dochází k rozdělení této jeho osoby, a on prudce vstupuje do duchovního prostoru. Neboť právě tehdy, když poznává sám sebe, stává se chtě nechtě pokorným, a když zpokorní, nutně se v Božím stvoření usídluje Boží blahodat'. A tehdy se člověk stává osvíceným, aniž by to chtěl nebo aniž by to cítil, a tak bývá Bůh (mezi lidmi) oslaven.

Omlouvám se za mou mnohomluvnost, ale jsem k tomu veden láskou (k vám).

Pozdravují vás také (další) otcové.

S láskou v Kristu

Mnich Paisij

*Přeložil Michal Dvořáček
31. července 2015*